

RENGA

I va lleuger,
dient camí del fred:
Emparen casa
meva cel, déus i llum
d'una invisible flama.

Tot començà
en un aclucament
de les parpelles,
en desvalguda flama.
Avui ho crema tot.

Vaig acostar-m'hi
amb mirada ferrissa.
Ara els seus ulls
són els meus ulls i el doll
d'on beu la meva font.

Quan tu no hi ets,
l'espantall del no-res
em fa ganyotes.

Delmat el cor
i embasardida l'ànima,
la merla canta.

Miro la merla
i sóc només la merla,
paraula, vol.

Ara i enlloc,
com canten les cigales!
Trepant i somni
xafogós d'una nit
a l'ombra tatuada.

Al moll de l'os
(vent dels agonitzants)
la garsa picoteja.

Amb la testa ben alta
(palmera bruna)
dorm el desert.

Fosc romiatge
de lluna! Canten aigües
empal·lidides...

Nen i pissarra:
cada esquinçall de guix
una frisança.

Déu es fa el mort
i la granota sura.
El món s'adorm.